

mene, „see mees on tõeste hull!“ — Oh!
õhkas teine, „seda leent ei jõua kaks ele-
wanti ka mitte ära süija, veel vähem meie,
kuna juba kõhud enne täis on! Oleks ta
ometi meile mõni kopik wiinaraha andnud!“

Nega oli ka wähe antud; muud kui poi-
sid hakkasid sõdima, — aga oh! misugune
kõrwenud sant magu ja pealegi veel üks
puruks keenud rott sees!

„Põrgulised mõiwad seda süija, aga mitte
meisugused peenikesed ja targad ratsepad!“
kõrwasid esimene sülitades.

„Kas see ei ole üks habemata teutus
meile!“ kaibas teine.

Nüüd hakkasid mõlemad nõuu pidama,
kuidas katelt tühjaks teha, aeg on käin;
mitte üht suutäit ei tohi üle jääda. Nad
nuusisid kõi nurgad ja ahjutagused läbi,
ja hea nõuu oli käes.

Ahju taga olid hõrra toredad mee-
saapad, need said mõlemad leent täis
walatud. Seina peal rippus tore nahkne
jahi tasku, — jällegi leemega täidetud ja

wana koha peale tagasi pantud. Üks suur
pott oli nurkas, sellega sai sedasama tehtud.
Jätk oli teda veel katlas küllalt. Ahju peal
oli ilus rohiline kübar, kena sulg küll, —
jällegi leemega täidetud ja ahju peale tagasi
pantud. Veel oli natuke katla põhjas.
Noh! sellega said mehed ka walmis. —
Ahju üks sai lahti tehtud ja wiimane pera
tuha sisse wisatud.

„Hurraa! nüüd on katel tühi, ja hiilgab
kui Hiidlase pükki nõõp!“ hõiskasid mõle-
mad kui ühest suust.

„Näe w'a wend, juba hõrra tuleb oma
piitsaga! Katume näituseks lusikaid suure isu-
ga puhtaks, kui ta sisse tuleb!“ näitas üks
nendest teisele sõrmega akna peale.

Üks läks lahti ja hõrra astus sisse, tegi
aga suured silmad katla peale waadates.

„Teie elajad! Kas tõeste selle katla täie,
mis 30^{ne} inimesele sai keedetud, nahka olete
pannud?“

„Auus hõrra!“ ütlesid nad naerulikult:
„Meil oli tõeste tiigre ja lõukoera sõõgiisu!“